

c) *Alf. Paulsen*: Naar Fjordene blaaner.

Naar Fjordene blaaner, som Markens Viol,
og Bræerne glitrer i spillende Sol,
naar Liliekonvallen ved Foden af Hæg
staar duftende skøn langs med Klippernes Væg,
men Elven bag Orkrattet danser sig vild
og Trosten fra Granlien synger dertil,
.: da røres mit Bryst .: Da blot hviske jeg kan:
.: Gud signe dig Norge, mit dejlige Land. .:.

Men naar jeg ser Folket, som rydder den Jord,
som virker paa Fjeld og ved fiskerig Fjord,
de tusinde Mænd, som til Sjøs og til Lands
i Arbejdets Sved, vinder Norge en Krans;
de tusinde Kvinder, som yndig og tro
med Kærlighed sysler i Hjemlivets Bo,
da svinger jeg Hatten, da Hjertet faar Tolk:
.: Hurra for mit brave, mit kraftige Folk. .:.

Damekoret:

a) *C. F. E. Weyse*: Ton, søde Streng.

Ton, søde Streng! tolk med eders Klang,
 hvad ej min Sang
formaar at ytre for min Skabers Trone;
kling hulde Lyd, et Ekko af min Røst;
 og smelt mit Bryst
og understøt min Andagt med din Tone.

Tolk, som i Træet i den dunkle Dal.

 En Nattergal.

Din Kærlighed, mens al Naturen sover.

Lad risle som i Aftensolens Blod

 den klare Flod,

med sød vemodig Svulmen dine Vover!

Hvad intet Sprog at tolke var istand,

 Du tolke kan;

forstaaet saavidt som Himlens Bue hvælver.

Naar Læben bæver og det fulde Bryst,

 er Ordet tyst;

men Strengen toner saligt, naar den skælver.

b) *Gunder Knudsen*: Aften paa Heden.

Stille Hjerte, Sol gaar ned,

Sol gaar ned paa Heden,

Dyr gaar hjem fra Dagens Bed,

Storken staar i Reden.

Stille Hjerte, Sol gaar ned.

Tavshed over Hedesti

og langs Veje krumme.

En forsinket Humlebi

ene høres brumme.

Stille Hjerte, Sol gaar ned.

Viben slaar et enligt Slag

over Mosedammen,

før den under Frytlens Tag

folder Vingen sammen.

Stille Hjerte, Sol gaar ned.

Fjerne Ruder østerpaa

blusser op i Gløden,

Hededamme bitesmaa

spejler Aftenrøden.

Stille Hjerte, Sol gaar ned.